

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRENTA-CINC... DE LA SÈRIE PROCÉS DE CANONITZACIÓ DEL CORONEL COBOS

Sobre la taula de la cuina, un Crist i una Bíblia. Les quatre dones juren dir tota la veritat.

¿Puede afirmarse que las aquí presentes conocen bien al presunto beato?

Lo afirmamos.

¿Reconocieron en él, algunos poderes, digamos especiales?

Las medallas.

¿Y qué más, quizá una sonrisa beatífica, una voz como del más allá. Quizá les provocaba un gozo especial, una alegría espiritual...?

Bueno espiritual... Les dones es miren entre elles sense saber molt bé què dir. Els dos homes, de negre rigorós (van amb sotana), les miren inquiets.

Recuerden –diu un d’ells– que aún estando cesado, su liderazgo puede provocar la ausencia repentina y absoluta de los números del Cuerpo a esta casa. Por iniciativa propia, claro.

La madame reacciona ràpid. Yo sé lo que es un orgasmo, gracias a él. Que digo uno, miles.

Encarna amb ganes de col·laborar remata. ¡Entraba por la puerta y zas! El charquito.

¿Milagros? O supuestos milagros que para esta fase del informe ya sirven.

Puri, indomable com sempre. Un día remató. Però davant les mirades agressives del comitè catòlic, afegeix... de cabeza... No saben lo difícil que es en la posición habitual, acabar rematando de cabeza.

A mi un día me dolían los

riñones, vino él y se me pasó.

Apunta eso, diu un amb sotana a l’altre de sotana. ¿Y ya nunca más tuvo dolor ni nada?

Bueno sí, cuando se bajo de encima, pero mientras mantuvimos la comunión, ni notarlo.

Que cosas... Lo que nos estamos perdiendo, Eustaquio. ¡ l’Estaquio contesta, habla por ti, chato. Yo aprovecho mucho la confesión.

¿Algunas palabras, algunos consejos que guiaran sus vidas...?

Sí, casi siempre la misma... sigue sigue...

¿Y les iban bien?

Bueno, es lo que hay... conocemos nuestro trabajo.

Cuando se alejaba, ¿sentían ustedes como una gran relajación?...

Enseguida no, porque venía con la tropa, pero al acabar con todos, nos relajábamos, sí.

Francamente y sin presión alguna, ¿ustedes notaban en su presencia una sensación de paz?

Muchísima, diu la Madame.

Como no somos catalanas, ni de izquierdas.

Santa casa, conclouen els dos mossens que recullen la Bíblia i el Crist i tot. Bueno hojita a hojita, vamos puliendo el informe. En cuatro días tenemos al coronel santo.

¿Aún estando en vida?

¿Por que no? Es español.
TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

BOJOS AL PODER

La realitat sempre està controlada pels individus que estan més bojos. S. ADAMS.

Tots naixem bojos. Molts segueixen en la mateixa situació per sempre. S BECKETT.

No cal anar a un manicomi per trobar ments desordenades, el nostre planeta és la institució de salut mental de l’univers. S.V. GOETHE.

Els bojos sempre estan segurs de no estar bojos. N. EPHRON... I alguns estan disposats a demostrar-ho a trets. KARLITUS.

Pensament molt profund. Els líders més bojos actualment al poder, representen a les nacions més grans (EEUU, RUSSIA, XINA, BRASIL, GB), si ens creiem que són votats democràticament, la conclusió és simple. La majoria humana planetària, està sonada.

LA LLUFA

TOTS DIABÈTICS

Pujada de sucre a la població espanyola durant la fase d’aïllament a causa de la pandèmia del COVID 19. Era de preveure. Els hàbits saludables de la població, s’han vist dràsticament alterats. Falta d’activitat física, augment del sedentarisme, una alimentació menys rigorosa, sucres afegits, més ingestió d’alcohol...

La pujada però està resultant alarmant. ¿Es possible que el desgavell físic i alimentari hagi estat tan important que la diabetis s’estigui ja considerant la pitjor de les seqüeles del virus? Els investigadors, s’han posat en moviment. No hi haurà alguna nova causa que pugui explicar aquest augment de diabètics a Espanya? Hi és.

És la publicitat institucional amb la que ha estat bombardejada la població durant el seu captiveri. Melmelada en vena.

Junts, herois, forts, solidaris, llàgrimes, aplaudiments i homenatges per a tothom. Que macos que som, com ens estimem. La força que tenim. Els bancs ens ajuden, les autoritats vetllen per nosaltres, les empreses donen els seus beneficis, els comerços tanquen per nosaltres, la policia multa als insolidaris, els avis poden estar tranquils, els estimem molt als vells... I al cap de dos mesos d’escotar tants missatges edulcorats, el país fa una pujada de sucre que acaba amb la insulina de les farmàcies.

La població treu sucre per les orelles. Veu un pastís i vomita. Ja no pot més. O els anuncis ens obliguen a comprar com sempre, a deixar-nos enganyar com sempre per bancs i lbex, o això no hi haurà qui ho aguanti.

La publicitat, sempre ha estat al servei del diner. A que coi els ve ara de posar-se al servei del poble? Puta LLUFA pels creatius de la llagrimeta.